

CELE ȘAPTE SĂRBĂTORI ALE DOMNULUI

ETAPE ALE VIETII CREȘTINE

(Levitic 23; Numeri 28-29; Deuteronom 16)

— *pentru tinerii credincioși* —

G. Andre

© 1991 GUTE BOTSCHAFT Verlag,

GBV P.O.B. 80 D-6340 Dillenburg 2 Germany

Cele șapte sărbători ale Domnului

— Etape ale vieții creștine —

Sărbătorile Domnului, așa cum ne sînt prezentate în Levitic 23, erau „zile solemne”, adică timpuri stabilite pentru a te apropia de Dumnezeu ca să-I aduci jertfe (versetul 37).

În gîndirea divină, ele nu erau sărbătorile poporului, ci ale lui Dumnezeu, puse deoparte pentru El și pentru slava Lui. Cînd tradiția și ritualurile le-au îndepărtat adevăratul lor caracter, ajungînd pînă la excluderea Domnului Isus, ele au devenit, „sărbătorile iudeilor” (Ioan 5.1; 7.2).

Independent de valoarea lor istorică, ele fiind tinute efectiv în Israel, aceste sărbători au o semnificație tipică și o însemnătate profetică. Ne vom ocupa de ele în treacăt, pentru a trece la aplicarea lor în viață creștină. Căile lui Dumnezeu sînt aceleași, fie că este vorba de poporul Său pămîntesc, de poporul Său ceresc sau de orice răscumpărat individual. Creștinul nu trebuie să mai țină sărbătorile rituale (Coloseni 2.16; Galateni 4.9-11), însă cele din Levitic 23 pot fi considerate și din unghiul atîtor experiențe pe care cel răscumpărat este chemat să le cunoască pe drumul credinței.

Introducere

Sabatul este menționat în fruntea zilelor solemne (Levitic 23. 2,3), fără să facă parte din cele șapte sărbători cu strîngeri laolaltă solemne (versetul 4).

Primul gînd al lui Dumnezeu este odihna (Geneza 2.2,3), nu însă inactivitatea, ci satisfacția deplină pe care El o are în împlinirea lucrării Sale. Dumnezeu dorește ca și ai Săi să intre în această odihnă; dar, pentru a se putea bucura de o odihnă în comun, trebuie să nu existe nici măcar un gînd pe care nu l-ar putea împărtăși împreună. Prim gînd al lui Dumnezeu, odihna, e de fapt ultimul, ca scop și rezultat al tuturor căilor Sale. Trebuie să se desfășoare întreg ciclul duhovnicesc al acestor șapte sărbători, pentru ca poporul să fie adus în propriul său repaus, nu odihna creației, ci a răscumpărării, în toată satisfacția pe care Dumnezeu a găsit-o în persoana și lucrarea Fiului Său preaiubit — este a Bisericii și a Răscumpărătorului însuși în cer; odihnă a lui Israel pe pămînt în timpul mileniului; odihnă a creației care se va bucura de libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu (Romani 8.21).

Păcatul a făcut imposibilă bucuria odihnei pentru omul nerăscumpărat; de aceea e necesară prima sărbătoare, Pastele, temelia tuturor celorlalte. Dumnezeu Și-a găsit odihna absolută în

lucrarea lui Hristos. El vede sângele mielului pe stîlpii ușii și pe pragul de sus. Pentru noi, temelia odihnei stă în faptul că Dumnezeu recunoaște ca valabilă lucrarea lui Hristos. Dar fiecare, pentru a fi mîntuit, trebuie să-si însusească această lucrare. Fiecare familie trebuia să aleagă un miel, să-l țină în casă, să-l înjunghie, să dea cu sângele lui pe stîlpii și pragul de sus al ușii, avînd credință în promisiunea făcută lui Moise că în felul acesta, întîiul născut va fi crutat de judecată: aceasta este partea omului. Însă temelia odihnei este deplina satisfacție pe care Dumnezeu a găsit-o în lucrarea de pe cruce.

Mielul de Paste devine hrana familiei care, în casă, este la adăpost sub sângele lui. Însuși Pastele devine sărbătoarea tinută în fiecare an ca amintire a minunatei eliberări făcută odată pentru totdeauna; la fel este cina pentru creștin. Pastele anticipa crucea; cina o comemorează.

De Paște se leagă intim sărbătoarea Azimilor, care dura șapte zile. Chiar în Paște se găsesc deja azimi; numai Domnul Isus a fost fără aluat, fără nici un păcat. Răscumpăratul, la adăpostul sîngelui, se hrănește cu El, Mielul lui Dumnezeu, dăruit ca jertfă, fiind totodată Omul desăvîrșit care a slăvit pe Dumnezeu în despărțirea absolută de orice rău. Credinciosul, unit cu Hristos, e chemat să realizeze în umblarea sa, în tot timpul vieții sale, această despărțire de rău, atît de desăvîrșit arătată în El. De fapt Pastele și Azimile nu formează decît o sărbătoare (Luca 22.1). Nu poți zice: „Am crezut în Domnul Isus, sînt mîntuit", și să umbli ca oamenii din lume!

Cea de a treia sărbătoare, snopul din cele dintîi roade, nu se putea celebra decît „în țară” (Levitic 23.10). Egiptul ne vorbește despre lumea din care poporul lui Dumnezeu este scos. Pustiul e ceea ce a devenit lumea pentru credincios: un loc de lupte și de încercări, dar și de numeroase experiențe ale harului divin. Pentru a intra în țară, în plinătatea binecuvîntărilor pe care le avem în Hristos, trebuie să trecem Iordanul, adică să realizăm moartea și învierea împreună cu El. La seceriș trebuia să iei din cîmp un prim snop pentru a-l aduce Domnului a doua zi după sabat (Levitic 23.11). Este o imagine izbitoare a lui Hristos înviat dintre cei morți, pîrga celor adormiți (1 Corinteni 15.20). Uniți cu un Hristos înviat, sîntem chemați să umblăm într-o viață nouă. Aceasta este latura pozitivă a vieții creștine.

După cincizeci de zile venea sărbătoarea Cincizecimii, cînd un dar de mîncare era adus Domnului în ziua care venea după al șaptelea sabat. Această primă zi dintr-o nouă săptămînă ne vorbește despre coborîrea Duhului Sfînt (Faptele Apostolilor 2), puterea umblării celui credincios.

O lungă perioadă se scurge fără sărbători, pînă în luna a șaptea. Nu-i tot așa, adeseori, în viața creștină? Ai fost adus la Domnul Isus, ai realizat într-o măsură umblarea în bucuria unei vieți noi, condusă de Duhul Sfînt. Puțin cîte puțin aceste lucruri, apreciate totuși, și-au pierdut atracția, au fost puțin neglijate și, pe nesimțite, poți adormi. Trebuie ca Dumnezeu să ne trezească. În luna șaptea, în prima zi a lunii, sunetul trompetelor vestea sărbătoarea Bucuriei (Anul Jubileu). Acțiune puternică a Cuvîntului Său, printr-o încercare sau prin alte mijloace, Dumnezeu vrea să aducă sufletul la o mai adîncă părtășie cu el.

Dar această lucrare a harului nu poate avea loc fără o lucrare a conștiinței, despre care ne vorbește ziua Ispășirii (Levitic 23.27). E necesar să fim aduși, în măsura în care putem, la o apreciere mult mai clară a păcatului, așa cum îl vede Dumnezeu, a suferințelor lui Hristos pentru a-l ispăși și în sfârșit, a prețului sîngelui Său prezentat în Locul Preasfînt. Sufletul se lasă atunci în grija lui Dumnezeu și se întemeiază în totul pe jertfa de mult timp adusă.

La cîteva zile după smerirea sufletelor la sărbătoarea Ispășirii, venea bucuria sărbătorii Corturilor: bucuria și părtășia credinciosului care rămîne în Hristos; bucuria și binecuvîntarea lui Israel sub sceptrul Mesiei. Dar tot în a opta zi a sărbătorii avem ceva din fericirea cerului și a bucuriei veșnice a tuturor celor răscumparați.

Toate sărbătorile erau în legătură cu jertfele, în special cu arderile-de-tot, cum găsim în Numeri 28 și 29, pentru majoritatea zilelor solemne. Nici un progres duhovnicesc real nu se produce în afara sentimentului că Hristos S-a oferit lui Dumnezeu, că a împlinit voia Sa și că a căutat în toate slava Sa. Prețuim, fără îndoială, lucrarea lui Hristos pentru noi, dar trebuie să mergem mai departe și mai adînc pentru a înțelege închinarea datorată lui Dumnezeu de către răscumparații care beneficiază de ceea ce reprezintă sărbătorile: „Să aveți grijă să-Mi aduceți la timpul stabilit darul Meu, pîinea Mea pentru jertfele Mele mistuite de foc, care îmi sînt de un miros plăcut" (Numeri 28.2).

În sfîrșit, Deuteronom 16 amintește din nou cele trei mari sărbători — Pastele și Azimile, Cincizecimea, Corturile. Acest capitol dat în vederea timpului cînd Israel va fi „în țară", subliniază adunarea poporului în locul în care Domnul își va pune numele. Pastele este marcat prin întristare, Cincizecimea prin bucuria împărțită cu ceilalți, Corturile prin bucuria completă: „să fii foarte bucuros". Să ne apropiem de Dumnezeu și să apărem în fața Lui, nu pentru a

dobîndi o binecuvîntare sau a ne face un merit, ci potrivit cu binecuvîntarea primită, pentru a mulțumi și nu pentru a obține ceva.

În cursul istoriei lui Israel, sărbătorile au fost adesea uitate, neglijate, ținute rău; dar Duhul lui Dumnezeu găsește plăcere în sublinierea ocaziilor în care Pastele sau sărbătoarea Corturilor au fost ținute după poruncă, în bucuria unei părțășii regăsită cu Domnul. Nu se întîmplă tot așa în viața noastră? Iar cînd ne găsim clipe deosebite în care Dumnezeu vrea să ne vorbească, să ne restaureze sufletele, să ne facă să înaintăm duhovnicește, să luăm seama la ascultare, să ne străduim să intrăm în odihna care ne-a fost dobîndită cu un preț atît de mare.

Pastele (Exod 12.13; Levitic 23.5; Numeri 9.1-5; Deuteronom 16.1-8).

Dumnezeu vrea să-Și strîngă un popor în jurul Său, în odihnă, pentru a vesti laudele Sale (Isaia 43.21). Pentru ca acest lucru să fie posibil, totul trebuie să fie pus la punct nu numai în har, ci și în dreptate, căci Dumnezeu este lumină, tot așa cum este dragoste. Pastele, ca simbol, va pune această temelie.

„Luna aceasta va fi pentru voi cea dintîi lună”. Ceva cu totul nou trebuia inaugurat; pentru Dumnezeu nu mai conta ceea ce fusese. Anul civil își continua cursul, dar un nou an se deschidea, caracterizat prin relații cu Dumnezeu puse pe o bază cu totul nouă. Nu-i tot așa cu noi, cînd ne întoarcem la Dumnezeu, cînd sîntem născuți din nou? Poti veni la Domnul la 12, 20 sau 60 de ani, dar pentru Dumnezeu se vor număra doar anii vieții celei noi: „dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17). Ne vom opri puțin asupra a patru aspecte ale Pastelui:

- a) partea lui Dumnezeu,
- a) partea celui răscumpărat,
- b) Pastele ca hrană,
- c) Paștele ca amintire.

a) Partea lui Dumnezeu

Păcatul a distrus odihna omului și, de la cădere, cum zice Domnul Isus: Tatăl Meu lucrează și Eu lucrez. Nu-i odihnă fără răscumpărare, fără Paște, simbolul lucrării desăvîșite împlinite la cruce.

Dumnezeu avea în fata Lui mielul Său: miel cunoscut înainte de întemeierea lumii, arătat însă la timpul potrivit. De aceea Exod 12 nu vorbește de mai mulți miei, atunci când fiecare familie trebuia să înjunghie unul. Pentru Dumnezeu exista un singur Miel: Fiul Său preaiubit.

Mielul trebuia păstrat patru zile și dovedit fără cusur. Ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat, Domnul Isus a arătat în tot cursul vieții Sale desăvârșirea Sa; cele patru evanghelii ne stau mărturie.

Însă chiar un miel desăvârșit, devenit obiect al dragostei pentru cei care trăiau lângă el, nu-i putea salva, căci numai „sîngele face ispășire pentru suflet" (Levitic 17.11). Acest miel pe care învățaseră să-l iubească trebuia înjunghiat; un mănunchi de isop trebuia înmuiat în sîngele lui, cu care se ungeau pragul de sus și stîlpii ușii. Cu ce neliniște va fi privit fixai cel mare gesturile capului casei, ca să fie sigur ca totul se face conform poruncii divine și astfel si numai astfel, el va scăpa de la moarte! Dar nu-i treaba noastră să ne pronunțăm asupra singelui lui, Dumnezeu face acest lucru: „Eu voi vedea sîngele și voi trece pe lângă voi... Domnul... va vedea sîngele... și nu va îngădui nimitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească" (Exod 12.13-23). De fapt, ce sînge vedea Domnul? Nu sîngele mielului înjunghiat în seara aceea în fiecare familie din Israel — sînge care n-avea capacitatea să înlătore păcatele — ci sîngele Fiului Său preaiubit ce avea să curgă la crucea de pe Golgota.

Dreptatea lui Dumnezeu trebuia să-i lovească pe egiptenii care nesocoteau cuvîntul și lucrările Sale. Dar dreptatea lui Dumnezeu trebuia de asemenea să cruțe orice casă care avea sîngele mielului. Nu era drept să lovești acolo unde deja o victimă fusese înjunghiată. Nu numai că Dumnezeu este dragoste, iertînd, nu numai că noi sîntem mîntuiți prin har, dar Dumnezeu este drept prin faptul că îndreptățește pe cel care are credință în Isus (Romani 3.26). Noi sîntem mîntuiți prin har, arătat în dreptate.

Petru va adăuga: „ați fost răscumpărați... cu sîngele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără pată" (1 Petru 1.19). Prețios nu numai pentru noi, dar prețios înaintea lui Dumnezeu, singurul care poate aprecia valoarea acestei jertfe, în care El Și-a găsit toată odihna.

b) Partea celui răscumpărat

Dumnezeu a făcut totul — El a dat mielul. Dar trebuie ca orice om, pentru a fi mîntuit, să-și însușească personal lucrarea lui Hristos: „Fiecare om să ia un miel". Să iei mielul, să-l păstrezi,

să-1 înjunghii, să-i pui sângele pe ușă și apoi să rămâi în casă: aceasta era responsabilitatea familiei. Fiul cel mare era la adăpost datorită sîngelui Vărsat; siguranța de a fi cruțat de judecată venea din credința în cuvîntul Domnului transmis prin Moise. Azi multe suflete au ajuns la adăpost cînd au acceptat moartea Domnului Isus pentru ele, dar rămîn cu teamă, atîta timp cît nu și-au pus toată încrederea în Cuvîntul lui Dumnezeu, care spune răspicat: „Cine crede în Fiul are viața veșnică... cine aude cuvîntul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață" (Ioan 3.36; 5.24). Siguranța mîntuirii, pacea, vin din credința în Cuvîntul lui Dumnezeu; siguranța veșnică a sufletelor noastre este bazată pe lucrarea lui Hristos la cruce.

„Orice intai-nascut... este al meu" (Exod 13.2). „El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit... pentru ei" (2 Corinteni 5.15). O viață nouă a început pentru cel răscumpărat la cruce. El este fericit că-i salvat, spălat, curățat, îndreptățit, atîta timp cît nu uită că nu-și mai aparține, ci este al Celui care l-a cumpărat cu un preț așa de mare.

c) Pastele ca hrană

Într-o familie asupra căreia planează moartea a fost introdus mielul și totul se schimbă: acum e pace și siguranță. Noaptea, cînd trece nimitorul, cei din casă se hrănesc cu mielul fript la foc, cu azimi și cu verdeturi amare. De șapte ori în instituirea Paștelui (Exod 12.1-11) este vorba de „a mîncea". A crede în Domnul Isus nu-i o simplă adeziune intelectuală la ceea ce Cuvîntul ne spune despre El, nici o formulă magică ce se repetă, cum ar pretinde unii. După ce a zis: „Cine crede în Mine are viața veșnică", Domnul Isus adaugă: „Dacă nu mîncați trupul Fiului Omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă" (Ioan 6.53). Nu este vorba de a mîncea și a bea în mod fizic carnea și sângele Lui („Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sînt duh și sînt viață"(Ioan 6.63). Dar pentru a avea viața trebuie să ne însușim (duhovnicește, în sufletele noastre) și acest trup dat și acest sânge vărsat ale Domnului Isus, singurele care îndepărtează păcatele. Mîncarea cărnii și băutul sîngelui Lui nu este un ritual. Așa cum alimentele pe care le mîncăm devin parte componentă din trupul nostru și în final îl alcătuiesc, așa trebuie și sufletul nostru, prin credință, prin inteligență, prin inimă să prindă semnificația lucrării de la cruce și s-o accepte în întregime. Este o acțiune împlinită o dată pentru totdeauna cînd ne întoarcem la

Dumnezeu (Ioan 6.58) pentru a avea viața, dar și acțiune continuă (versetul 56), ca să rămînem în EL.

Mielul nu trebuia fript pe jumătate sau fiert în apă, ci fript la foc. Ghedeon n-a înțeles acest lucru, și el a adus carnea într-un cos și zeama într-o oală.

Ce face îngerul Domnului? „Ia carnea și azimile, punele pe stîncă aceasta și varsă zeama... s-a ridicat din stîncă un foc care a mistuit carnea și azimile" (Judecători 6.20,21). Hristos a trebuit să treacă prin toată judecata lui Dumnezeu. De nimic n-a fost cruțat... „Toate talazurile și valurile Tale trec peste mine" (Psalmul 42.7). Capul, picioarele, lăuntru, totul trebuia să treacă prin foc: inteligență, umblare, sentimente intime. Verdeturile amare însoțeau odihna, cu azimile și pînile întristării, în Deuteronom 16. Cu bucuria mîntuirii este amestecat sentimentul amar a ceea ce păcatele noastre L-au costat pe Domnul Isus: *O! cum apăsați pe Tine, Singur, în orele întunecate, Părăsirea, spaima și groaza Păcatelor noastre nenumărate!* Fiecare avea parte din miel: aveau destul, o porție întregă pentru fiecare. Nimeni nu putea zice că partea lui nu fusese prevăzută. Și totuși, mai tîrziu, în pilda din Luca 15, fiul cel mare va refuza să intre și să participe la ospățul pregătit de dragostea tatălui.

Oricine ar fi intrat în noaptea aceea în casa unui israelit, ar fi văzut că familia era gata de plecare; ei trebuiau să părăsească Egiptul: mijlocul încins, încălțăminte în picioare, toiagul în mînă. Orice răscumpărat al Domnului Isus a devenit, în această lume, un străin a cărui patrie este în altă parte. „Comoara pe care am găsit-o în dragostea Lui a făcut din mine un călător aici pe pămînt" (J.N.Darby).

Nu toate familiile mîncău un miel, dar toți aveau parte din miel în casele „unde îl vor mîncă" (Exod 12.7). Unitatea poporului lui Dumnezeu e arătată prin părtășia tuturor la un singur Miel, devenit centrul afecțiunilor străinilor lor laolaltă.

d) Pastele ca amintire

Eliberarea din Egipt a fost împlinită o dată pentru totdeauna. Primul Paște nu trebuia repetat, niciodată sîngele nu mai trebuia pus pe uși. Dar Domnul spusese: „amintirea acestei zile s-o păstrați și s-o aveți ca o sărbătoare pentru Domnul; ... ca o lege veșnică" (Exod 12.14). În fiecare an Pastele va aminti poporului că „a ieșit" din Egipt (de patru ori se repetă în Deuteronom 16.1-

8). în fiecare an, mielul fript la foc îi va aduna și-i va face să-și amintească de prețul plătit pentru eliberarea lor.

Numeri 9.1-14 ne arată Pastele ca amintire în pustie. în prima lună a primului an, poporul ieșise din Egipt. în prima zi din prima lună a anului al doilea, cortul fusese ridicat, urmat de dedicarea altarului în 12 zile (Numeri 7), candelile fuseseră aprinse, leviții oferiți (Numeri 8). Pentru prima dată, liber de judecata lui Dumnezeu căzută asupra Egiptului, de puterea lui Faraon, căruia Marea Roșie îi înghițise armata, poporul se aduna în jurul Locului Sfânt ca să sărbătorească amintirea Pastelui.

Niște oameni erau necurați. Totuși doreau să mănânce și ei Pastele. Erau excluși? Harul a intervenit. Curățiți, potrivit celor scrise în Numeri 19, ei vor putea sărbători Pastele în luna a doua. Tot așa, cel aflat în călătorie în prima lună, simbol al credinciosului care s-a depărtat de Domnul, ar putea reveni fără zăbavă și să ia parte la miel în luna a doua. Chiar străinul care ar dori să țină Pastele, va putea să facă lucrul acesta, cu condiția de a fi tăiat împrejur, arătând astfel asimilarea lui în poporul lui Dumnezeu. Dar ce judecată solemnă e pronunțată împotriva aceluia care „este curat, nu este în călătorie și neglijează să țină Pastele” (Numeri 9.13)! El n-a adus darul Domnului la timpul hotărât: își va purta păcatul. Pastele nu se lua pentru sine, ci pentru Dumnezeu, pentru că El îl poruncise.

Deuteronom 16.1-8 ne dă instrucțiuni pentru ținerea Paștelui în țară. Accentul este pus pe locul în care Domnul își va așeza Numele, singurul loc în care Pastele putea fi jertfit. Iosua 5.10-12 descrie Pastele în Canaan, după trecerea Iordanului și după tăierea împrejur. E însoțit de o hrană nouă, grâul vechi al țării (Hristos în planurile lui Dumnezeu), azimi (desăvârșirea umblării Sale) și boabe prăjite (amintirea suferințelor Sale). Ce binecuvântare: să fii scos din lume, liber de orice fel de sclavie și să fii introdus în realitatea binecuvântărilor divine!

În cursul veacurilor, Pastele a fost jertfit, desigur, de multe ori. Totuși Cuvântul menționează doar șapte ocazii, între care, cele din timpul din Ezechia (2 Cronici 30) și ale lui Iosia (2 Cronici 35). Aici puterea credinței unui om produce o trezire, o întoarcere la Cuvânt și dorința de a sărbători această amintire.

Dar trebuie să vină ziua când va fi adusă jertfa față de care Pastele era doar umbra. în noaptea când a fost vândut, auzim glasul Domnului Isus vorbind ucenicilor Săi: „Am dorit mult să mănânc Pastele acesta cu voi înainte de a suferi...” (Luca 22.15). La sfârșitul cinei, Domnul instituie un

nou fel de amintire: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu... acesta este sângele Meu”(Matei 26.26-28). Pentru cel credincios, cina de duminică a înlocuit Pastele. Mesajul ei să ne vorbească oare mai puțin decît Pastele israeîților? Vom sta deoparte, atunci cînd glasul Domnului repetă: „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea" (Luca 22.19)? Nu avem și noi dorința să repetăm ce a zis prorocul: „Sufletul nostru suspină după numele Tău și după amintirea Ta" (Isaia 26.8)?

Părinți, care participați la amintirea morții Domnului, veți auzi într-o zi o voce copilărească zicînd: „Ce înseamnă obiceiul acesta?" (Exod 12.26). Și cu emoție, cu dragoste veți avea atunci ocazia de neuitat de a face să vibreze în inimile tinere un ecou pentru Acela care ne-a iubit pînă la moarte.

Sărbătoarea Azimilor (Levitic 23.6-8; Numeri 28.17-25; Deuteronom 16.3,4,8)

În toată Scriptura, sărbătoarea Azimilor este legată intim de Paște. Nu poți „crede" în Domnul Isus și să poți continua a trăi ca înainte: „Hristos, Pastele nostru, a fost jertfit. De aceea ...luăm parte la sărbătoare... cu azimile sincerității și ale adevărului" (1 Corinteni 5.7,8). Credinciosul e chemat să arate printr-o viață despărțită de rău că aparține lui Hristos. Nu numai Pastele trebuia mîncat cu azimi, ci azimile se mînceau în toată săptămîna care urma, simbol al întregii vieți a celui răscumpărat. Aluatul trebuia înlăturat din „hotarele" lui Israel: din viața personală, de familie, din colectivitate. Pastele se va ține „în locul pe care Domnul îl va alege ca să-Și așeze Numele acolo", însă sărbătoarea Azimilor era ținută în case.

Putem vedea această sărbătoare sub un dublu aspect:

- Hristos, singurul fără aluat,
- umblarea despărțită de păcat a celui răscumpărat.

Hristos, singurul fără aluat

De El, de umanitatea Lui și de viața Lui desăvîrșită ne vorbesc azimile. Pavel ne zice: „n-a cunoscut păcat" (2 Corinteni 5.21); Petru afirmă: „El n-a făcut păcat" (1 Petru 2.22) și Ioan subliniază: „în El nu este păcat" (1 Ioan 3.5). În El nu era nimic nedesăvîrșit, nimic care să se abată de la voia lui Dumnezeu. Ce necesar este să te hrănești cu un astfel de Hristos! De șapte ori, în instituirea sărbătorii, în Exod 12.15-20 se repetă verbul „a mînca".

Dar această viață desăvârșită nu se poate separa de moartea Sa și de tot devotamentul Lui față de Dumnezeu. Vedem lucrul acesta în Numeri 28.1725: în fiecare zi a sărbătorii Azimilor, trebuia adusă o ardere-de-tot cu darul de mâncare, însoțită de o jertfă pentru păcat.

Umblarea despărțită de păcat a celui răscumpărat în Hristos, cel credincios este fără aluat (1 Corinteni 5.7). Trebuie să se vadă acest lucru, nu umblând să devenim sfinți, ci „cum se cuvine unor sfinți” (Efeseni 5.3). Să se vadă că „am ieșit din Egipt”.

1 Corinteni 5.7-8, ne dă atât principiul umblării individuale, cât și cel al umblării în adunare. Aluatul, în orice formă ar fi, trebuie măturat. „Aluatul cel vechi” e ceea ce umflă, înalță omul, ceea ce rămâne în purtarea noastră dinaintea întoarcerii lui Dumnezeu. Firea cea păcătoasă rămâne în noi în această lume: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri” (1 Ioan 1.8), dar noi trebuie să veghem, prin puterea Duhului Sfânt, ca roadele firii să nu se manifeste.

Prin „aluat de viclenie” (1 Corinteni 5.8) înțelegem în special orice zicem rău despre alții, influență stricătoare într-o adunare, care se răspândește repede, îi contaminează pe ceilalți și face un mare rău. „Un aluat de răutate” e răul, nedreptatea pe care le facem altora.

În evanghelii, Domnul Isus vorbește de „aluatul fariseilor”: orgoliul religios, individual sau colectiv („Îți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oameni”), fățarnicia. „Aluatul saducheilor” reprezintă necredința, îndoiala aruncată asupra Cuvîntului lui Dumnezeu, raționalismul: ei nu credeau nici în înviere, nici în îngerii, nici în duhuri. „Aluatul irodienilor” însemna căutarea succesului în lume. Doar un pic din aceste aluaturi a făcut să dospească toată plămădeala, mai repede decît e de crezut.

Și noi sîntem îndemnați în mai multe rînduri de Cuvînt „să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului” (2 Corinteni 7.1), să omorîm mădularele noastre care sînt pe pămînt (Coloseni 3.5), să ne lepădăm de mînie, iuțime, răutate, defăimare, cuvinte rușinoase (Coloseni 3.8). Curățirea înseamnă să privim, imediat ce am constatat roade ale cărnii, la Dumnezeu, să-I mărturisim greșelile și să le condamnăm împreună cu El, regăsind astfel bucuria părtășiei Sale.

Dar să nu ne ocupăm fără încetare de păcat, chiar pentru a-l judeca, ci să căutăm lucrurile de sus, să ne îndrăgostim de ele. Lenea e un mare pericol pentru credincios; dacă avem timp liber, să luăm seama să nu-l lăsăm pe vrăjmaș să ne strice gîndurile; să căutăm fața Domnului, să nu ne lipsim de studiul Cuvîntului și să împlinim ce ne pune în față.

Sărbătoarea Azimilor raportată la umblarea practică a răscumpăraților este în oarecare măsură latura negativă a vieții creștine. Mulțumit doar cu negativul, ajungi la legalism: nu lua, nu gusta, nu atinge, nu te duce, nu citi... Gîndul lui Dumnezeu este însă acela de a ne ocupa cu binele, cu Fiul Său, cu lumina. Aceasta vom găsi însă în sărbătoarea celor dintîi roade.

Snopul din cele dintîi roade (Levitic 23.9-14; 1 Corinteni 15.20)

Pastele și sărbătoarea Azimilor puteau fi ținute în pustie; pentru a-I aduce Domnului snopul din cele dintîi roade, trebuiau să intre „în țară”. Pastele era jertfit seara, la apusul soarelui, și mîncat noaptea. Dimineața totul era terminat (Deuteronom 16.6,7). Snopul din cele dintîi roade era adus Domnului a doua zi după sabat, la începutul unei noi săptămîni. Evangheliile ne vorbesc de această zi nouă, ziua dintîi a săptămîinii, cînd dis-dedimineață, pe cînd răsărea soarele, femeile ce căutau pe Isus Cel răstignit au aflat că înviase.

a) Hristos înviat

Acest snop din cele dintîi roade ne vorbește într-adevăr de Hristos înviat, pîrga celor adormiți (1 Corinteni 15.20). Snopul era „legănat” înaintea Domnului, ca pentru a fi prezentat sub toate aspectele. Ce minunată clipă cînd Hristos înviat a fost înălțat în cer și a intrat în locurile sfînte, obținînd o răscumpărare veșnică! Snopul era oferit Domnului „ca să fiți plăcuți”. El a fost înviat pentru îndreptățirea noastră. Pentru lume, Nazarineanul era doar un oarecare Isus care a murit, dar pentru Pavel, era „viu”. Bobul de grîu căzut pe pămînt a murit și acum poartă multă roadă.

Învierea lui Hristos este un adevăr central al evangheliei, este ratificarea înfrîngerii vrăjmașului, demonstrația publică a victoriei deja cucerită la cruce (Coloseni 2.15).

Darul snopului era însoțit de o ardere-de-tot și de darul său de mîncare și, pentru prima dată în Levitic, de o jertfă de băutură de vin, simbol al bucuriei ce însoteste învierea. b) Viața de înviere a celui credincios.

Două lucruri deveneau posibile după arderea snopului: o hrană nouă (Levitic 23.14) și secerișul (Deuteronom 16.9).

Pînă cînd poporul nu aducea darul celor dintîi roade, nu putea mînce nici pîine, nici spice prăjite sau proaspete. În ziua învierii, Isus Se apropie de cei doi ucenici din Emaus și le explică, din Scripturi, lucrurile privitoare la El. Ce minunat ardea inima în ei, în ziua aceea! Ochii li s-au deschis și L-au recunoscut: un Hristos care suferise și care avea să Se înalțe în slavă. Griul vechi

al țării (Iosua 5.1012) ne vorbește de Hristos în planurile lui Dumnezeu; pâinea, de umanitatea Sa desăvîșită, hrana sufletelor noastre (Ioan 6); spicele prăjite, de suferințele Sale (Levitic 2.14); spicele proaspete, de învierea Sa.

După darul celor dintîi roade, secerișul continua timp de șapte săptămîni (Deuteronom 16.9). În Ioan 4.35 Isus le spune ucenicilor să-și ridice ochii ca să vadă cîmpurile deja albe, gata pentru seceriș. Dar era necesară învierea Sa pentru ca, în cursul veacurilor, să fie aduși în hambarul ceresc snopii pentru care urma să-Și dea în curînd viața. Ce mai lipsește azi pentru seceriș? Oare nu ceea ce lipsea și în timpul Domnului... lucrătorii? Care-i partea noastră? Am știut să discernem în ce parte a lanului dorește Domnul să lucrăm? De ce fratele tău vîrstnic care vizitează adunările dintr-un tinut dificil nu găsește un frate tînăr dispus să-l conducă în mașina sa? De ce lipsesc tineri sau tinere (frați și surori) care să învețe copiii de la școala duminicală sau pe cei din afară? Cîți bolnavi s-ar putea bucura auzind un rezumat sau primind o reproducere scrisă sau înregistrată a unei predici de la adunare! Cîte adunări în care ar fi prețuită o hrană simplă, ce vine din inimă, care ar îndrepta sufletele spre Domnul? Frații tineri cărora Dumnezeu le acordă acest har, să aibă pe inimă să vorbească despre Isus! (Isaia I-a văzut slava — avea cam 20 de ani — și a vorbit despre El).

Romani 6.4-11 ne arată cum, fiind identificați cu Hristos în asemănarea morții Sale, vom fi la fel și în asemănarea învierii lui. Astfel noi ne putem socoti morți față de păcat (latura negativă), dar vii pentru Dumnezeu în Hristos Isus și să umblăm în noutatea vieții (latura pozitivă).

Cum se realizează acest lucru? Nu numai știind cu mintea, desi așa ceva e fundamental, ci dîndu-ne pe noi înșine lui Dumnezeu ca vii din morți (Romani 6.13). Coloseni 3.1,2 precizează: „dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați lucrurile de sus... gîndiți-vă la cele de sus”.

Acest prim snop luat din cîmp pentru a fi oferit lui Dumnezeu ne mai amintește un principiu practic esențial al Cuvîntului. Pîrga este pentru Dumnezeu. Sînt trei feluri de a da. Se poate da „totul” și unii au răspuns la o asemenea chemare, fie în privința timpului lor sau a bunurilor materiale. Se pot da „resturile”. Vai! așa fac cei mai mulți, ca acela care vroia mai întîi să-și îngroape tatăl, ca acela care vroia mai întîi să-si ia rămas bun de la cei din casa lui. Dar poți să dai lui Dumnezeu „pîrga”, să-I dai Lui mai întîi; de aceasta se leagă multe fădăduințe. Proverbe 3.9,10: „Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu cele dintîi roade din tot venitul tău: căci atunci grînarele îți vor fi pline de belșug”. Matei 6.33: „Căutați mai întîi împărăția lui Dumnezeu și

dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra". 1 împărați 17: „Pregătește-mi întîi mie o mică turtă și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine... Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din urcior nu va lipsi”.

Să dăm Domnului doar rămășițele timpului nostru sau cea mai bună parte a zilei? Ora dimineții este pentru rugăciune și citirea Cuvântului? Dacă avem timp puțin ne vom ruga mai întîi, sau ne vom ruga doar dacă munca ne dă răgaz? Îi vom da doar partea vieții care nu mai valorează prea mult sau Îi vom sluji din inimă încă din tinerețe?

Fie ca-n toate lucrurile El să aibă primul loc!

Cincizecimea (Levitic 23.15-22; Numeri 28.26-31; Deuteronom 16.9-12)

Cincizecimea e sărbătoarea de la mijlocul celor șapte și rezultatul primelor trei. Într-un sens, sărbătorile s-ar fi putut opri aici, dacă Duhul lui Dumnezeu n-ar fi avut în vedere restaurarea ulterioară a lui Israel, simbolizată prin ultimele trei; de asemenea în viața credinciosului, restabilirea sufletească este necesară.

Cincizecimea sau sărbătoarea Săptămînilor era ținută la 50 de zile după sărbătoarea celor dintîi roade. Ne putem gândi că snopul era adus a doua zi după sabatul care urma Pastele. Cincizecimea avea loc deci în prima jumătate a lunii a treia.

Acest interval de 50 de zile este plin de învățături pentru noi. Între înviere, înălțare și coborîrea Duhului Sfînt, Domnul Și-a pregătit ucenicii pentru acest eveniment mare. Asta nu înseamnă că, pentru credinciosul care a primit Evanghelia, trebuie să treacă un timp între clipa cînd a crezut în Domnul Isus și cea în care primește Duhul Sfînt (Efeseni 1.13), dar, în experiența duhovnicească, învățăturile date de Domnul ucenicilor Săi au o mare însemnătate pentru noi. Ei trebuiau să învețe să cunoască un Hristos înviat. El i-a hrănit la Emaus, apoi pe țărmul lacului. În două rînduri, în prima zi a săptămîinii, El S-a prezentat ca centrul adunării lor. El i-a făcut martori pentru El: la sfîrșitul fiecărei evanghelii și la începutul Faptelor, sub forme diferite repetă același apel. În sfîrșit, El a fost înălțat în slavă și de acum înainte gîndurile lor îl vor căuta sus, dragostea lor nu va mai fi orientată spre pămînt, ci acolo unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu. În camera de sus, unde erau adunați, ei stăruiau în rugăciune cu un gînd. Așa este poziția creștină care se alipește nu de un Hristos mort, nici de un Hristos înviat, ci de un Hristos înălțat în slavă și care va reveni.

Un dar de mâncare nou trebuia adus în această zi Domnului, nu un dar reprezentându-L pe Hristos, ci două pîini coapte cu aluat, simbol al Bisericii pe pămînt scoasă dintre iudei și neamuri. Aluatul, deși nu mai e activ, dăinuie în pîini; în schimb, e oferit un dar pentru păcat, dar pe care nu-l găsim, din motive serioase, cînd era legănat în fața Domnului snopul din cele dintîi roade. Duhul Sfînt nu scoate păcatul din noi. El e puterea care ne eliberează de legea păcatului: „Umblați prin Duhul și nu împliniți pofta firii păcătoase” (Galateni 5.16). Carnea produce fapte (Galateni 5.19); Duhul Sfînt, o roadă.

Deuteronom 16.9-12 ne arată simbolic efectele prezenței Duhului Sfînt. Primul este aducerea darurilor de bunăvoie la Domnul, date potrivit cu binecuvîntarea primită. Ce departe sîntem de lege! Dumnezeu nu-i un despot care-și obligă supușii să se închine în fața Lui; El este un Tată și caută închinătorii care, prin Isus, Li aduc de bunăvoie, din inima lor, ca recunoștință pentru fiecare binecuvîntare, închinare Numelui Său. Apoi vine bucuria: „să te bucuri în fața Domnului, Dumnezeului tău”; această bucurie e împărtășită de familie, de slujitori, de levit, de străin, de orfan și de văduvă în necazul lor. Această părtășie a sfinților prin Duhul Sfînt este subliniată în Fapte, unde găsim așa de des arătată bucuria. În sfîrșit, „să-ți aduci aminte că ai fost rob”: să nu uităm de unde am fost scoși, dar să fim conștienți de faptul că nu mai sîntem robi, ci fii. Duhul Sfînt va produce ascultarea, în supunerea față de Cuvînt: „să păzești și să împlinești rînduielile acestea”.

În Levitic 23 ne frapează locul mare pe care-l ocupă jertfele oferite față de darul nou al celor două pîini. Găsim aici arderea-de-tot, darul de mâncare, jertfa de mulțumire, jertfa pentru păcat — toate aspectele diferite ale lui Hristos pe care primele capitole din Levitic le-au dezvoltat în simbol.

Adorarea creștină în perioada Bisericii (vezi Ioan 4.23) este cel mai distins lucru din cîte au putut oamenii să-I aducă lui Dumnezeu pe pămînt. Ce privilegiu ca el să fie adus prin Duhul Sfînt, sub călăuzirea Sa, nu după gîndurile noastre, nu conform unor sentimente sau tradiții.

Sărbătoarea Trompetelor (Levitic 23.23-25)

Paștele se ținea în ziua a paisprezecea a primei luni. Snopul din cele dintîi roade era adus, probabil, a doua zi după sabatul care urma Paștelui. Cincizecimea, 50 de zile mai tîrziu, avea loc

deci în prima jumătate a celei de a treia luni. Urmează o lungă întrerupere pînă în luna a șaptea, în care trei sărbători urmează rapid una după alta.

Profetic, am văzut Biserica în cele două pîini de la Cincizecime, dar în Levitic 23.22 secerișul nu-i încă terminat. Simbolic, Biserica a fost înălțată; rămîne o binecuvântare pentru sărac (rămășița lui Israel) și pentru străin (neamurile din necazul cel mare). În luna a șaptea, Dumnezeu își reia legăturile cu Israel, producînd o trezire (Isaia 18) care trebuie să ducă mai departe la smerirea din Zaharia 12, pentru a putea, în sfîrșit, să introducă poporul în binecuvîntarea milenară, a celor șapte zile ale Corturilor. Astfel, profetic, a șaptea lună este „sfîrșitul” planului lui Dumnezeu, împlinirea căilor Sale.

Această sărbătoare are și pentru noi o aplicație. După ce ai fost adus la Domnul Isus și ți-ai pus încrederea în sîngele Său care spală orice păcat, după ce ai învățat să umbli despărțit de rău în noutatea vieții, ai luat prin credință binecuvîntările aduse de Duhul Sfînt... timpul, anii au trecut. Spinii din pildă poate cresc și împiedică sămînța bună să se dezvolte. Puțină lene aduce somnul, diferite obișnuințe apar în viața noastră, o anumită plictiseală ne stăpînește. E timpul deci ca Dumnezeu să ne trezească. Sau poate nu-i un declin, ci doar faptul că Dumnezeu vrea să ne facă să progresăm duhovniceste.

Indiferent de motiv, prin mijloacele cunoscute de El, Dumnezeu ne trezește prin trompeta Cuvîntului Său, pentru a ne aduce din nou în lumină. E singura sărbătoare care are loc în prima zi a lunii, la lună plină (Psalmul 81.3). Începe un nou ciclu, o nouă reflectare a luminii lui Hristos.

„Deșteaptă-te, tu care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine” (Efeseni 5.14). „Fiindcă știți în ce timp ne aflăm; este ceasul să vă treziți din somn... Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua” (Romani 13.11,12). Omul care doarme poate fi confundat cu un mort, dar el are încă viață și are nevoie doar să fie trezit. Ce atitudine va lua Dumnezeu? Nu de repozuri, deși acestea ar fi justificate, ci „Hristos va străluci peste tine”.

Trezirea poate fi individuală sau colectivă; sau pentru Israel, mai tîrziu, pentru a-l pregăti să primească pe Mesia. În general, cum se vede sub Ezechia sau Iosia sau în timpul lui Zorobabel, Ivii Ezra sau Neemia, trezirea începe individual. Nu-i vorba de a-i critica pe alții sau mărturia adunării, ci de a te pocăii mai întîi tu și de a te smeri, așa cum cere starea lucrurilor în care ești amestecat (Neemia 1.7; Daniel 9.15). Ioel 2.12 precizează: „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plîns și cu bocet”.

Dacă simțim o scădere a nivelului duhovnicesc în diferite adunări, o dare înapoi a evlaviei, să ne uităm mai întâi la greșelile noastre și la starea casei noastre. Cum stăm cu citirea Cuvîntului în familie? Dar citirea personală de dimineață? Atunci cînd Dumnezeu lucrează clar la trezirea sufletelor în creștinătate, rămînem somnolenți? Desigur, sînt excepții fericite de persoane sau de adunări pentru care Domnul dă un har deosebit. Dar trebuie să știm bine că fără un duh de smerenie nu poate exista trezire nici în noi, nici în casele noastre, nici în mărturia colectivă.

Orice trezire veritabilă nu duce întâi la bucurie, ci la întristare, la ziua Ispășirii, care urmează la cîteva zile după sărbătoarea Trompetelor.

Ziua Ispășirii (Levitic 23.26-32; Levitic 16)

Cînd vedem mai adînc cît de mare a fost prețul plătit de Hristos ca să șteargă păcatul dinaintea lui Dumnezeu, am făcut primul pas spre înnoirea vieții. Recunoscînd ruina (Levitic 16.1) personală sau colectivă, ajungem să prețuim mult mai bine lucrarea lui Hristos și valabilitatea ei înaintea lui Dumnezeu.

Fără să examinăm detaliile capitolului 16 din Levitic, inima Leviticului, vom căuta să aprofundăm trei lucruri:

1. păcatul,
2. suferințele lui Hristos,
3. capacul ispășirii.

a) Păcatul

Verdeturile amare ale Pastelui simbolizează căința sufletului care încearcă amărăciunea de a fi provocat, prin păcatele sale, suferințele lui Hristos. În raport cu Cina, noi sîntem chemați să ne judecăm singuri. Dar aici este ceva mai adînc. Pentru Israel, lucrul acesta va fi în Zaharia 12.10-14, Isaia 53.

Pentru creștin este contemplarea suferințelor lui Hristos cu sentimentul că totul a fost împlinit, văzînd în același timp ce a putut să facă păcatul. Privind crucea, descoperim gravitatea răului în ochii lui Dumnezeu, încrezîndune însă în același timp în faptul că El a primit darul. De mai multe ori în Levitic 23 și Levitic 16 se repetă: „să vă smeriți sufletele”. Psalmul 51 ne arată acest lucru la David. Nu am avut situații în viață cînd, în urma unei greșeli sau în urma acțiunii

puternice a Cuvîntului aplicată prin Duhul asupra conștiinței, să ne fie scîrbă de păcat mult mai mult ca înainte? Cît de nepotrivit cu firea dumnezeiască trebuie să fie păcatul, dacă a trebuit ca Hristos să fie făcut păcat pentru ca noi să fim îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu!

b) Suferințele lui Hristos

Leviticul 16 ne prezintă două serii de jertfe: Aaron oferea pentru el și pentru casa lui un vițel pentru păcat și un berbec ca ardere-de-tot. Apoi oferea pentru popor doi țapi pentru păcat și un berbec pentru aderea-de-tot. Vedem în darul pentru Aaron și casa lui, lucrarea lui Hristos pentru Biserică, în timp ce jertfa pentru popor ne vorbește mai mult de însemnătatea crucii pentru Israel.

Doi țapi erau oferii pentru popor, țapul Azazel (adică izgonit sau ispășitor) era adus viu înaintea Domnului, celălalt înjunghiat.

Pe capul țapului Azazel, preotul trebuia să mărturisească toate nelegiurile fiilor lui Israel și toate fărădelegile lor. Țapul era trimis în pustie și purta asupra lui toate nelegiurile lor. El se ducea singur în ținutul nelocuit unde va muri sub judecată. Azazel, țapul care se duce, este simbol al lui Hristos care ia asupra lui greșelile noastre, ispășindu-le sub judecata lui Dumnezeu. El e pedepsit în locul vinovaților: „Noi rățăceam cu totii... Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor" (Isaia 53.6). El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Dar pentru ca această lucrare să devină valabilă pentru noi, trebuie ca fiecare să-și mărturisească păcatele și să accepte că pentru acele păcate El a trebuit să moară.

Țapul ca jertfă pentru păcat era înjunghiat și sîngele lui dus dincolo de perdea. În acel moment preotul era singur (Levitic 16.17): nimeni nu putea avea parte cu Hristos la împlinirea lucrării de ispășire de la cruce. Mîngîietori, El n-a găsit; cînd a strigat spre cer, n-a primit nici un răspuns. Tămîia, simbol al desăvîșirilor lui Hristos, era pusă în cădelniță pe focul altarului și norul de fum se ridica în sanctuar: focul judecării, toate suferințele crucii n-au făcut decît să arate mai bine desăvîșirea sufletului Său; tot ce ieșea din inima Sa cînd a fost pus sub judecata lui Dumnezeu: dragoste, supunere, încredere, așa cum se văd îndeosebi în Psalmi, se înălțau spre cer ca o mireasmă plăcută (Psalmi 22;40;69; etc.).

Dacă sîngele și tămîia nu puteau fi prezentate decît la altar, trupul victimei era ars afară din tabără: pielea, carnea, baliga. Judecata lui Dumnezeu a căzut în întregime asupra lui Hristos, cînd a suferit dincolo de poartă, departe de Dumnezeu, lipsit de orice legătură cu poporul Său. Nimic

din El n-a fost cruțat. Israel n-avea dreptul să mănânce dintr-o asemenea jertfă. Noi, însă, avem (Evrei 13.10,11). Noi avem părtășie la o asemenea lucrare.

c) Capacul ispășirii

La Paște, temelia mântuirii era sîngele pe uși. Dumnezeu vedea sîngele și cruța poporul. În ziua Ispășirii, sîngele dus în Locul Preasfînt permitea menținerea relațiilor Domnului cu poporul Său. Dar sîngele vițelilor și țapilor, cum ne spune epistola către Evrei, nu putea să ridice păcatele. De fapt, sensul cuvîntului ispășire în Vechiul Testament este de a acoperi păcatele (Romani 3.25 va vorbi despre trecerea cu vederea a păcatelor făcute mai înainte). Dar Hristos a venit cu propriul Său sînge, a intrat o dată pentru totdeauna în Locul Preasfînt și a obținut o răscumpărare veșnică.

Capacul ispășirii, în loc să fie scaunul judecării, devenea astfel locul de întîlnire al lui Dumnezeu cu cel credincios (Exod 25.22). Hristos este ispășirea pentru păcatele noastre (1 Ioan 2.2), dar este și capacul ispășirii (Romani 3.25). Păcatul a fost ispășit, Dumnezeu este slăvit: El este drept cînd ne iartă. Dumnezeu dorește să mîntuiască, dar fiind în același timp drept, nu poate salva dacă pedeapsa nu-i suportată de altul.

Evrei 9 și 10 arată valoarea lucrării lui Hristos. Nu sîngele țapilor, ci sîngele Său; nu un act de aducere aminte a păcatului, ci o răscumpărare veșnică; nu arderi-de-tot și jertfe pentru păcat, ci darul trupului lui Isus Hristos; nu aceleași jertfe repetate mereu, care nu pot ridica niciodată păcatul, ci o Jertfă desăvîrșită care S-a oferit singură: Hristos, care, oferind o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat o dată pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.

Care sînt rezultatele? Printr-o singură jertfă a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei sfinți. Dumnezeu nu-Și va mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor. Ei au acum deplină libertate să intre în Locul Preasfînt, în pace, curățiți de o conștiință rea, cu trupul spălat cu o apă curată. Ei se apropie nu din obligație, ci fiindcă doresc să fie în Locul Preasfînt împreună cu Acela pe care-L iubesc, Marele lor Preot.

Ziua Ispășiri nu se termină cu jertfa pentru păcat, ci ajunge la arderea-de-tot (Levitic 16.24). Dacă Hristos a făcut totul pentru noi, pentru a ne șterge greșelile și a ne aduce la Dumnezeu, scopul Său suprem era slava lui Dumnezeu și împlinirea voii Sale.

Păcatul fiind ridicat, greșelile mărturisite, iertarea dobîndită, arderea-de-tot oferită, drumul este deschis pentru bucuria de la sărbătoarea Corturilor.

Sărbătoarea Corturilor (Levitic 23.33-43; Numeri 29.12-40; Deuteronom 16.13-17; 1 împărați 8.2,65,66; Neemia 8.13-18; Ioan 7.2,10,37-39)

Această sărbătoare, ca și cea a Azimilor, dura șapte zile. Ea este simbol al mileniului și al binecuvântării pământești a lui Israel, dar vom vedea și ce spune ea vieții creștinului. Umblarea cu Domnul este într-adevăr dovedită prin despărțirea de rău, despre care ne vorbește sărbătoarea Azimilor, și de bucuria părtășiei cu El, prefigurată în cea a Corturilor.

A șaptea și ultima sărbătoare a anului, ea începe în a cincisprezecea zi a luni a șaptea, la scurt timp după cea a Trompetelor și a mării zi a Ispășirii.

Secerișul și culesul viilor s-au terminat: era vremea odihnei. Odihna finală, reprezentată în special prin ziua a opta cu adunarea ei solemnă, o vom avea în casa Tatălui. Dar, în așteptare, noi avem prin Duhul Sfânt, oaspete divin și arvună a moștenirii, o bucurie anticipată a acestui moment frumos; așezați în Hristos în locurile cerești, anticipăm înălțarea și slava.

Ce însemna rînduiala sărbătorii pentru israeliți?

În prima zi trebuiau să ia fructe din pomii cei frumoși, ramuri de palmieri și ramuri de copaci înfrunziți și de sălcii de râu. Ei construiau colibe (corturi) în care trebuiau apoi să locuiască șapte zile, în odihna și bucuria țării, dar și în amintirea traversării pustiei, unde timp de patruzeci de ani, corturile părinților lor fuseseră ridicate sub arșița soarelui.

La sărbătoarea Corturilor, israelitul evlavios îmbină amintirea poporului în marș cu cea a unui Dumnezeu credincios, care prin har avea și El cortul Lui în timpul călătoriei israeliților, adevăratul cort, pînă la sosirea în țara făgăduinței.

La Paște se împletea totdeauna bucuria eliberării cu amintirea robiei din Egipt. La terminarea sărbătorii, israeliții se întorceau în grabă la corturile lor și acolo, timp de o săptămînă mîncău azimi. La Cincizecime, numele Domnului era centrul bucuriei poporului care îl înconjura: era bucuria în comuniune, realizată pentru noi prin prezența Duhului Sfânt. Dar la sărbătoarea Corturilor e bucuria pură, bucuria fără amestecătură, în timpul unui ciclu complet de șapte zile. Există chiar porunca de a te bucura: „Să te bucuri la sărbătoarea aceasta, tu, fiul tău și fiica ta, robul tău și roaba ta și levitul, străinul, orfanul și văduva care vor fi în cetățile tale" (Deuteronom 16.14). Nimeni nu-i uitat; aspectele diferite ale vieții de zi cu zi sînt lăsate în urmă: nu se lucrează, nu se stă singur, nu sînt lacrimi. Totul, în orice participant, trebuie să exprime bucuria. Ea singură își are loc în sărbătoare. Sărbătoare a amintirii și sărbătoare a bucuriei, sărbătoarea

Corturilor era și a odihnei, prin împlinirea făgăduințelor: „căci Domnul Dumnezeuul tău te va binecuvînta în toate roadele tale și în tot lucrul mîinilor tale" (Deuteronom 16.15). Iată de ce ea nu putea fi sărbătorită decît după sosirea în Canaan. Muncile anului erau terminate: „după ce îți vei strînge roadele din arie și din teasc" (Deuteronom 16.13), și nu numai din cîmpul tău și din via ta. În arie, produsul secerișului fusese bătut, în teasc fusese adunat vinul bucuriei; se putea atunci gusta din plin roada muncii terminate.

Dar cum poți menține această bucurie în cursul celor șapte zile? Era stabilit de a prezenta în fiecare zi în fața Domnului un dar de șapte viței, doi berbeci, 14 miei, un țap ca jertfă pentru păcat (Numeri 29). Dacă desăvîrșirea era aproape realizată în ceea ce era de oferit cu bucurie și de bunăvoie lui Dumnezeu — 13 vitei — vedem totuși o scădere în acest dar de bunăvoie în cele șapte zile; la fel cei 14 miei, fără defect, exprimînd desăvîrșirea lucrării de răscumpărare. Dar în fiecare zi revenea și jertfa pentru păcat; noi n-am ajuns încă la desăvîrșirea stării veșnice.

A opta zi, marea zi a sărbătorii

După cele șapte zile, sărbătoarea părea terminată; se părea că viața pămîntească trebuia reîncepută. Dar iată, în ziua a opta o adunare solemnă trebuia convocată; noi jertfe trebuiau oferite: era marea zi a sărbătorii.

Poporul nu putea pricepe sensul adînc al acestei zile mari, prima dintr-o nouă săptămînă. Dar ce măreție pentru noi, care-i putem înțelege sensul: în ziua învierii, zi nouă a unei săptămîni care nu se sfârșește — „au început să se înveselească" — sărbătoare a bucuriei la masa Tatălui, ziua unei mari adunări, care se prelungește în viața veșnică, ziua în care locuința lui Dumnezeu va fi cu oamenii.

Sărbătoarea Corturilor în cursul vremii

Sosit în Canaan, Israel a uitat repede că a fost un popor de călători și străini. De fapt, nu găsim decît de trei ori sărbătoarea Corturilor sărbătorită conform poruncii.

Mai întîi, în timpul lui Solomon, la dedicarea templului, uneltele sfinte și chivotul sînt împreună în casa lui Dumnezeu, care s-a umplut cu un nor: „Acum, Doamne Dumnezeule, scoală-Te, vino la locul Tău de odihnă, Tu si chivotul măreției Tale!" (2 Cronici 6.41). S-a terminat cu cortul călător. Dar Solomon și împărăția sa a păcii n-au fost decît un eșantion vremelnic al viitoarei împărății a adevăratului Fiu al lui David.

Sub Ezra, cu altarul reconstruit și închinarea restabilită, sărbătoarea a fost din nou ținută (Ezra 3.4) și au fost oferite ardere-de-tot.

Sub Neemia, o regăsim ținută de rămășița revenită pe pământul lui Israel. Care a fost motivul? Citirea atentă a cărții legii (Neemia 8.13,14): ce lecție pentru noi! Această carte n-a fost citită în grabă, ci domol, clar, făcând să se înțeleagă ce se citea. Au ascultat cu atenție, s-au lăsat învățați și apoi au trecut la fapte. Era ziua „Bibliei deschise”.

Sub Ezechia deja, era Cartea care readuce poporul să sărbătorească Pastele așa cum nu mai fusese ținut din zilele lui Solomon (2 Cronici 30.26). Tot citirea Cărții, în zilele împăratului Iosia condusese poporul la sărbătorirea din nou a Pastelor, așa cum nu se mai făcuse, „din zilele prorocului Samuel” (2 Cronici 35.18).

Sub Neemia s-a citit chiar în luna a șaptea și au văzut că-i timpul să țină sărbătoarea Corturilor. Imediat fiecare a alergat la munte să ia ramuri și, pe acoperiș, în curte, în curțile casei lui Dumnezeu, pe terenul de la Poarta Apelor și pe locul de la Poarta lui Efraim s-au ridicat corturi în care au locuit cu bucurie o săptămână. „Din zilele lui Iosua, fiul lui Nun, pînă în ziua aceasta, nu mai făcuseră fiii lui Israel așa ceva. Și a fost foarte mare veselie” (Neemia 8.17).

Dar nu erau nici viței pentru ardere-de-tot, nici jertfe de oferit. Se recunoștea neputința și slăbiciunea; nu se puteau prezenta în fața Domnului cum se cuvenea, dar au rămas în fața Lui și „s-a citit în cartea Legii lui Dumnezeu în fiecare zi, din cea dintîi zi pînă la cea din urmă. În ziua a opta a fost o adunare de sărbătoare, după rînduială” (Neemia 8.18,19).

În Neemia, sărbătoarea Corturilor era ca o anticipare a învierii naționale viitoare. Evangheliile (Matei 21; Marcu 11; Ioan 12) prezintă sărbătoarea ca sugerată: ramuri erau presărate sub picioarele Domnului cînd Se apropia de *cetate*. Mulțimea îl recunoștea ca Fiul lui David și împăratul lui Israel. Dar adevărata sărbătoare a Corturilor nu putea fi ținută mai înainte ca Isus să-Si fi dat viața. Va sosi timpul (Zaharia 14) cînd adevărata sărbătoare va fi ținută în țara Canaan și cei mîntuiți dintre neamuri se vor sui pentru a lua parte la aceste sfînte și slăvite solemnități. Israel se va odihni atunci la umbra viței sale și a smochinului său și tot pământul se va bucura sub domnia Prințului păcii.

Ziua a opta — gustarea cerului

În așteptarea acestor vremuri fericite anunțate de prorocii poporului pămîntesc, Biserica, popor ceresc, n-are ceva din această bucurie viitoare, prin credință, chiar de pe pămînt?

În Ioan 7, Domnul Se suie în ascuns la sărbătoarea Colturilor, devenită sărbătoarea iudeilor, nu a Sa. Pentru el nu era vremea odihnei și a slavei.

În pustie, chivotul însoțise poporul în pelerinajul său, asociindu-se la necazurile lui sau mergînd „înaintea lor... un drum de trei zile, ca să le caute un loc de odihnă” (Numeri 10.33). Frații lui Isus ar fi vrut ca El să Se suie cu ei la sărbătoare. Dar El venise în har, Cuvîntul devenit trup, să locuiască (să-și facă cortul în mijlocul nostru). Mielul divin de Paște urca pentru jertfă și pentru El era începutul unui „drum de trei zile”, cînd mergea să pregătească pentru ai Săi „un loc de odihnă”.

A doua zi, ziua cea mare a sărbătorii, Isus Se arată în public. El Se adresează atunci nu numai evreilor, ci tuturor: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7.37). În pustie, poporul putuse să-și potolească setea dintr-o stîncă lovită, a cărei apă, care nu secase niciodată, îi întreținuse viața: „o stîncă duhovnicească și care venea după ei; și stîncă era Hristos” (1 Corinteni 10.4). Dar acum, ca și samariteanca, toți cei cărora le era sete se puteau apropia și, crezînd în El, să primească apa vieții de la Acela, unul singur, care putea s-o dea.

În Ioan 4 există o apă care țîșnește în viață veșnică. Ea se întoarce în laudă către Isus, care a dat-o. Aici apa curge ca rîuri de apă vie din inima credinciosului care vrea să-și potolească setea. Viața primită astfel de la El, pătrunsă pînă în adîncul sufletului, răspîndește urmări binecuvîntate pentru alții.

Și Duhul Sfînt poate produce aceste roade binecuvîntate, umplînd pe răscumpărat cu un Hristos înviat și slăvit: „va lua din ce este al Meu și vă va vesti” (Ioan 16.15). Arvună a moștenirii, El procură credinciosului gustul mai dinainte al cerului, în așteptarea deplinei manifestări a slavei.

Ca și slujitorul lui Avraam, care avea în mîină toate bunurile stăpînului său, inima celui răscumpărat ia din Cel căruia Tatăl I-a dar tot ce are, pînă în clipa întîlnirii, cînd ea va putea spune soțului: „E Domnul meu”.

Concluzie (Numeri 28,29)

Fiecare sărbătoare era însoțită de jertfe, cum vedem între altele și în aceste două capitole. Altfel zis, fiecare etapă importantă a vieții duhovnicești este legată de jertfa Domnului Isus: la Paște, la Azimi, la snopul din cele dintîi roade, la Cincizecime, la Trompete, la Ispășire și la Corturi.

Înseamnă oare că doar în ocaziile însemnate ale vieții trebuie să ne gândim la Domnul Isus? Începutul capitolului 28 ne dă răspunsul: „Să aveți grijă să-Mi aduceți la timpul stabilit darul Meu, pîinea Mea pentru jertfele Mele mistuite de foc, care îmi sînt de un miros plăcut... Iată jertfa mistuită de foc pe care o veți aduce Domnului: în fiecare zi, cîte doi miei de un an fără cusur, ca ardere-de-tot necurmată. Să aduci un miel dimineața și celălalt miel seara". E vorba aici de arderea-de-tot necurmată însoțită de darul de mîncare și de jertfa sa de băutură. Astfel „timpul stabilit” pentru jertfa Domnului nu corespundea doar marilor ocazii, ci în fiecare zi mirosul plăcut al arderi-de-tot urca înaintea Lui.

Dacă vom avea mai mult pe inimă, în fiecare dimineață și în fiecare seară să mulțumim Ivii Dumnezeu pentru darul Domnului Isus, vom contribui mult la menținerea stării de trezire și vom păstra bucuria părtășiei. În fiecare dimineață să ne gândim la Acela care S-a oferit; în fiecare seară să binecuvîntăm pentru că El a venit, pentru că El S-a dat.

În toate diminețile și serile, mielul era oferit ca ardere-de-tot. În ziua sabatului, însă: „să aduceți doi miei de un an fără cusur” cu darul lor de mîncare și jertfa lor de băutură. Aceasta era arderea-de-tot pentru fiecare zi de sabat, în afară de arderea-de-tot necurmată. O zi pe săptămîină, pentru noi prima zi, duminica, avem un sentiment mai profund, mai deosebit pentru Domnul Isus care S-a oferit: doi miei în plus față de arderea-de-tot din fiecare zi. În sfîrșit, „la începutul lunilor voastre să aduceți ca ardere-de-tot Domnului: doi vitei, un berbec și șapte miei de un an fără cusur” (Levitic 28.11); iată arderea-de-tot lunară. Aceste luni ale anului erau într-o oarecare măsură paralele cu desfășurarea sărbătorilor. La fiecare lună nouă trebuia adusă o nouă jertfă. Într-un sens, viața creștină trebuie să fie o linie în ascensiune continuă, dar prin slăbiciunile și neputințele noastre, și ea are fazele ei. Umbre și lumini, căderi și refaceri, declin și reînnoire — la fiecare experiență asemănătoare nu trebuie să ne gândim din nou la jertfa oferită la cruce?

Amintirea lucrării împlinite la Golgota nu este doar pentru marile sărbători; ea trebuie să fie în fața ochilor inimilor noastre în toate zilele vieții, în toate săptămânile, în toate „lunile”.

În cele două capitole, accentul este pus pe arderea-de-tot: Domnul Isus pentru Dumnezeu. Fără îndoială, ne gândim la ceea ce a făcut El pentru noi; dar trebuie să ne înălțăm în gândurile noastre și să vorbim Tatălui despre Cel Preaiubit în care El Și-a găsit toată plăcerea. Nu este aceasta o datorie a celor care se bucură de moștenire și au parte de binecuvântările reprezentate prin fiecare sărbătoare?

Vom merge astfel din zi în zi, din săptămână în săptămână, din lună în lună, din an în an spre cea de a opta zi veșnică în care Inimile noastre, de harul Tău pline, Vor fi locuință doar pentru tine, Pe veșnicie.

Cuprinsul

Introducere

Pastele

Sărbătoarea Azimilor

Snopul din cele dintâi roade

Cincizecimea

Sărbătoarea Trompetelor

Ziua Ispășirii

Sărbătoarea Corturilor

Concluzii